

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **J. T.**, narozený X, státní příslušnost Pákistán,
t. č. X,
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2023, č. j. KRPU-216745-26/ČJ-2023-040022-ZZC-MO,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 7. 12. 2023, č. j. KRPU-216745-26/ČJ-2023-040022-ZZC-MO, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že od počátku s policejním orgánem plně spolupracoval a doznal se k tomu, že na území České republiky pobýval bez platného pobytového oprávnění a bez cestovního dokladu. Jako důvod svého chování uvedl sdílení společné domácnosti se svou družkou paní P. M. a jejich společnou dcerou E. M., narozenou X, které jsou občankami České republiky. Namítal, že měl být posuzován jako potencionální rodinný příslušník občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterému není možné ze zákona uložit správní vyhoštění vyjma situace, kdy by tento znamenal nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku či bezpečnosti státu, což není jeho případ. Podotkl, že pokud existovala značná pravděpodobnost, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tak bylo nutné toto pečlivě posoudit a ověřit. Jelikož policejní orgán v souladu s vyšetřovacím principem tuto okolnost neověřil doplněním dokazování, tak vydal napadené rozhodnutí v rozporu s principem materiální pravdy a učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným.
3. Konstatoval, že v minulosti mu ve dvou případech bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž obě rozhodnutí jsou stále platná a vykonatelná. V obou případech však podal žádost o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 122 odst. 6 a 7 zákona o pobytu cizinců, o kterých dosud nebylo rozhodnuto. Na základě této žádosti může policie vydat nové rozhodnutí, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, neboť po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění se stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie. V jeho případě tak může nastat situace, kdy nebude realizace správního vyhoštění možná ani důvodná a policejní orgán tak měl ověřit, zda je rodinným příslušníkem občana Evropské unie či nikoli.
4. Dle žalobce jeho zajištění nebylo nezbytným opatřením a napadené rozhodnutí považoval za zjevně nezákonné a zcela nepřiměřeně zasahující do jeho základního práva na osobní svobodu a práva na respektování rodinného a soukromého života. Důvody, které žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí označil za nepřesné, zcela nedostatečné a v části nepravdivé. Namítal, že žalovaná vůbec nezvážila, že může být rodinným příslušníkem občana Evropské unie ani se nijak nezabývala skutečností, že ze zákona nelze rodinného příslušníka Evropské unie vyhostit, a tedy by ani nemělo být možné rozhodnutí o správním vyhoštění realizovat. Dle žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě zcela nedostatečně zjištěného stavu věci a rovněž ve vztahu k přiměřenosti, vhodnosti a realizovatelnosti vyhoštění je zcela nepřezkoumatelné.
5. Aplikaci § 124b zákona o pobytu cizinců žalovanou označil za nezákonnou, neboť ignoruje Listinu základních práv a svobod a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu např. rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, případně judikaturu Ústavního soudu, která vyžaduje, aby základní práva byla vykládána široce a výjimky z těchto práv byly vykládány restriktivně.
6. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, žalobce uvedl, že zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, a proto musí být podloženo závažnými důvody a může být užito jen ve výjimečných případech. Dodal, že neoprávněný pobyt či vstup na území České republiky, respektive zahájení řízení o vyhoštění je pouze základním předpokladem pro úvahu o případném zajištění cizince a nelze neodkázat na obsah spisového materiálu, respektive na okolnosti, které předcházely zajištění žalobce. V této souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rovněž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 235/2005-60, ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. 3 A 33/2011.

7. Žalobce poznamenal, že podle čl. 1 odst. 1 Ústavy musí veřejná moc postupovat podle pravidel právního státu, mezi která patří zásada přiměřenosti zásahu, pravidlo racionální zdůvodnitelnosti zásahu (zákaz svévole) a zákaz nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace. Uvedl, že k zásada přiměřenosti (proporcionality) postupu správního orgánu vyplývá z § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/01, dle kterého musí zasahování státu respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce.
8. Žalobce měl za to, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s otázkou, zda nebylo možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Podotkl, že argumentace žalované, že žalobce nemá na území zajištěno ubytování není v souladu s informacemi uvedenými žalobcem v rámci správního řízení.
9. Na podporu svých tvrzení navrhl provést důkaz provedením znaleckého zkoumání otázky jeho otcovství k nezletilé E. M., a to provedením testu DNA, k otázce svého otcovství rovněž navrhl provést důkaz výsledkem jeho družky paní P. M.

Vyjádření žalované k podané žalobě

10. Žalovaná ve svém vyjádření shrnula průběh správního řízení a uvedla, že přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého i rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců se pečlivě zabývala zejména na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Dospěla však k závěru, že žalobcem uvedená tvrzení o jeho družce a dceři jsou nevěrohodná a žalobce je od počátku používá jako ochranný štít před důsledky svého opakovaného protiprávního jednání, kdy nerespektuje pravomocná a vykonatelná rozhodnutí o správním vyhoštění a na území pobývá neoprávněně. Dodala, že rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že údajnou rodinu by si žalobce pořídil v době nelegálního pobytu, kdy by se jednalo o známost trvající krátce přes jeden rok, z čehož 6 měsíců žalobce strávil v Itálii a v České republice se nenacházel ani v době narození dítěte. Sdělila, že žalobcem uvedená družka je družkou jiného cizince, taktéž státního příslušníka Pákistánu, se kterým má dítě a společně žijí na adrese, o které žalobce tvrdí, že tam žije se svojí družkou ve společné domácnosti. V kontextu s pobytovou historií žalobce proto tvrzení žalobce žalovaná vyhodnotila jako účelová a svědčící o snaze žalobce setrvat na území Evropské unie za každou cenu. Dodala, že ve vztahu k § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců není rozhodné pouze to, kdo je biologickým otcem dítěte, ale musí jít o rodiče, který skutečně o dítě pečuje.
11. Ve vztahu k námitce týkající se zkoumání využití mírnějších opatření uvedla, že tuto možnost hodnotila především na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, ale vzhledem k osobě žalobce, jeho nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, opakovaném účelovém žádání o mezinárodní ochranu a opakovanému cestování po Evropské unii bez oprávnění a platného cestovního dokladu, došla k závěru, že je jejich užití neúčelné. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedla, že s ohledem na skutkové okolnosti nebylo možné žádný typ zvláštního opatření uložit a muselo být přistoupeno k zajištění žalobce. Zdůraznila, že žalobce k využití zvláštních opatření nepřistoupila i s ohledem na § 123b odst. 8 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v době stanovené k vycestování, a to ani ve lhůtách

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanovených v pravomocných rozhodnutích o správnom vyhoštění, ani po ukončení řízení o mezinárodní ochraně nevystoval.

12. Žalovaná dále uvedla, že samotné podání žádosti o zrušení rozhodnutí o udělení správního vyhoštění ve smyslu § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nijak nelegalizuje neoprávněný pobyt cizince a ani mu neumožňuje pobývat na území České republiky do konečného rozhodnutí o takové žádosti. Shrnula, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění.
13. Závěrem konstatovala, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy a své rozhodnutí náležitě odůvodnila.

Ústní jednání

14. Při jednání soudu konaném dne 15. 1. 2024 právní zástupce žalobce odkázal na písemné znění žaloby. Po provedeném dokazování uvedl, že je pro danou věc je zásadní, že žalobce má na území České republiky družku a nezletilé dítě, kteří jsou občany České republiky. Je tedy rodinným příslušníkem občana České republiky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a jako takovému mu kromě výjimečných případů fakticky nelze uložit správní vyhoštění. Pokud se prokáže, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tak by mělo být zrušeno i pravomocné rozhodnutí o správím vyhoštění. Konstatoval, že žalobce zde má družku a novorozené dítě, kteří jsou na něm citově závislí a je vysoce pravděpodobné, že je otcem dítěte. Na základě uvedeného by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno a žalobce by měl být propuštěn ze zajištění, aby mohl být se svojí družkou a novorozeným dítětem.
15. Pověřená pracovnice žalované odkázala na písemné vyjádření k žalobě a po provedeném dokazování navrhla zamítnutí žaloby.
16. Žalobce v rámci soudního jednání, jehož se účastnil prostřednictvím videokonference a komunikoval prostřednictvím tlumočnicka do paštského/perského jazyka, k dotazu soudu uvedl, že do České republiky se z Itálie vrátil v říjnu 2023. Před zajištěním se zdržoval se svojí družkou v X na adrese X. Dále sdělil, že má jedno dítě, jménem E. M., která se narodila X. Dětská postýlka, ve které spí, je umístěna v ložnici matky a kočárek má barvu bílou a růžovou. Po provedeném dokazování žalobce trval na tom, že se jedná o jeho dítě. Jediný způsob, jak to může prokázat je test DNA a žádal soud, aby mu toto umožnil. Doklad totožnosti mu zařizuje rodina a měl by ho mít nejdéle do dvou měsíců. Uvedl, že jeho přítelkyně i dítě jej potřebují, protože kromě něj nikoho jiného nemají a chtěl by s nimi být a být jim nápomocný.
17. Soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na návrh žalobce provedl důkaz výsledkem družky žalobce paní P. M. Svědkyně uvedla, že s žalobcem žije od roku 2022, vycházejí spolu dobře, žalobce se začal starat o její dceru z jiného vztahu a začali spolu žít. Nepracoval, ale dostával peníze od rodiny. Mají spolu miminko a čeká až žalobce přijde domů, protože všechno sama nedokáže zvládat. Pokud by žalobce musel odcestovat do Pákistánu, tak by to znamenalo konec jejich vztahu, protože by se nemohli navzájem navštěvovat a jejich dcera by tím přišla o otce, neboť jí žalobce sdělil, že v Pákistánu má problémy a mohli by ho zabít. K dotazu soudu uvedla, že dětská postýlka se nachází v ložnici a kočárek má šedivočernožlutou barvu. Žalobce není zapsán v rodném listě E. M., protože ztratil pas a nový mu teď vyřizuje jeho rodina. K předchozímu partnerovi sdělila, že neví, že je pořád veden na adrese jejího bydliště,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

protože měl svůj byt. Rozešli se, neboť až po pěti letech zjistila, že měl v Pákistánu manželku a dítě, navíc ji týral a mlátil. Žalobce ji chránil a začal se o ni starat. Dále sdělila, že s žalobcem spolu komunikují anglicky. Na dotaz právního zástupce žalobce uvedla, že žalobce je biologickým otcem její dcery E. M. a v porodnici ho hlásila jako otce. K tomu předložila prohlášení k narození dítěte, na kterém je žalobce uveden jako otce a je tam uveden i jeho podpis. Bez pasu jej však nezapsali do rodného listu a nikdo jí neřekl, jak mají dále postupovat, pouze to, že si mají vyřídit online pas, ale to nevyšlo, tak pas zajišťuje rodina žalobce, přičemž pas by měl přivést jeho bratr. Pokud by to bylo nutné, tak by nechali udělat i test DNA. Když se E. narodila žalobce přišel do nemocnice, a dále se o dceru staral, přebaloval jí, krmil jí i v noci se s žalobkyní v péči o dceru střídali. Plánují společnou budoucnost, chtějí se odstěhovat do X, kde by si našli práci a pro dcery zajistili hlídání. Pobytovou situaci žalobce chtěli řešit tak, že jej nejprve chtěli zapsat do rodného listu E. a poté mu zařídit přechodný pobyt.

18. Dle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rovněž provedl důkaz prohlášením k narození dítěte a žádostí žalobce o vydání nového rozhodnutí, kterým se ruší rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 17. 1. 2023 a 9. 9. 2022 včetně detailu ze systému datových schránek, dle kterého byla žádost doručena ředitelství služby cizinecké policie dne 3. 1. 2024, kterou právní zástupce žalobce přiložil při jednání.
19. Soud dále v souladu § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl žalobcem navržené dokazování testem DNA, a to z technických důvodů, protože lhůta k rozhodnutí soudu je pouze 7 dní a není tedy prostor pro provedení tohoto testu.

Posouzení věci soudem

20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 5. 12. 2023 zajištěn na adrese X, neboť při kontrole hlídce Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Most, nepředložil žádný doklad totožnosti a následnou lustraci bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob. Žalobce vypověděl, že je státním příslušníkem Pákistánu, trvale bydlíště má na adrese X. V Pákistánu žijí jeho rodiče a sourozenci. Dále uvedl, že v České republice má přítelkyni paní P. M., se kterou má dceru E. M. Na území České republiky nemá žádné oprávnění k pobytu, ale vycestovat nechce, neboť zde má dítě. Je si vědom skutečnosti, že pobytem bez oprávnění porušuje zákony České republiky a i skutečnosti, že je veden v Schengenském informačním systému jako nežádoucí cizinec. K dotazu, proč nevycestoval Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve lhůtě stanovené k vycestování, která byla společně s uloženým správním vyhoštěním z území států Evropské unie dne 17. 1. 2023, uvedl, že měl zlomenou nohu, a proto nemohl vycestovat. Dále sdělil, že E. M. se narodila X a s paní M. žijí ve společné domácnosti na adrese X. Přítealkyně jej do rodného listu dcery jako otce neuvedla, neboť v době narození dcery pobýval v Itálii a u ní v bytě není hlášen, jelikož nemá doklady. V Itálii pobýval asi 5 nebo 6 měsíců. K dotazu vedl, že žádná překážka mu v návratu do Pákistánu nebrání a ani mu tam nehrozí žádné vážné nebezpečí. Nemá dostatek finančních prostředků na návrat do Pákistánu, ke složení finanční záruky a ani nemá na území České republiky nikoho, kdo by tyto prostředky složil. Dále sdělil, že nechce požádat o dobrovolný návrat.

22. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že rozhodnutím ze dne 9. 9. 2022, č. j. KRPU-166304-26/ČJ-2022-040022-SV-CV, bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a s tím, že mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu tří let od okamžiku, kdy uplyne lhůta stanovená k vycestování. Žalovaná současně žalobci k vycestování stanovila dobu třiceti dnů od právní moci rozhodnutí a vyslovila, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce. Následně dne 17. 1. 2023 bylo vydáno rozhodnutí č. j. CPR-40668-22/ČJ-2022-931200-SV, kterým bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 a 9 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba pěti let po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování třiceti dnů, a to ode dne, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a poté, co odpadne důvod znemožňující jeho vycestování podle ustanovení o nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států Evropské unie. Žalovaná současně vyslovila, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce.
23. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce je evidován v Schengenském informačním systému a rovněž, že je evidován v evidenci nežádoucích osob. Součástí správního spisu je i výpis z centrální evidence osob paní P.M., dle kterého má dcery E. M. a Y. S.. Otcem Y. je pan S. Z. A. (pozn. soudu: ve výpisu z evidence obyvatel Y. je uvedeno Z. A. S.), kterému byl dle cizinecké informačního systému udělen trvalý pobyt rodinného příslušníka občana České republiky a má uvedenu shodnou adresu jako paní M., která je uvedena jako jeho družka. Následně dne 7. 12. 2023 žalovaná vydala napadené rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění.
24. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely zákona o pobytu cizinců rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
25. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle písm. e) téhož ustanovení je policie takového cizince oprávněna zajistit, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.
26. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
- d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

27. Dle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
28. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k zajištění žalobce. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situací žalobce podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
29. Dále soud přistoupil k posouzení stěžejní námitky poukazující na nemožnost naplnění účelu zajištění, neboť žalobce měl za to, že jej bylo nutno posuzovat jako rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalobce rovněž namítal, že správní orgán měl dostatečně posoudit a ověřit skutečnost, zda je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
30. K povinnosti správních orgánů při rozhodování o zajištění zkoumat, zda je správní vyhoštění realizovatelné, existuje poměrně rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„[n]ejzbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“* Následně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, upřesnil, že *„[s]právní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

31. Z citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá povinnost žalované zkoumat, zda je správní vyhoštění žalobce alespoň potenciálně možné, přičemž se musí zabývat překážkami, které jí byly v době rozhodování známy nebo které vyšly v řízení najevo. Dále je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o zajištění je vydáváno jako první úkon v řízení a ve velice krátkých lhůtách. Tyto skutečnosti pak ovlivňují i možnosti žalované při zkoumání reálnosti vyhoštění cizince, které je z podstaty věci toliko předběžné. Žalovaná proto logicky vychází jednak z vlastních poznatků o zemi, do které má být cizinec vyhoštěn, a jednak ze skutečností, které sám cizinec ve vztahu k dané zemi a případným důvodům bránícím vycestování uvede.
32. Požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění jsou tedy jasně dány. Soud však zdůrazňuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, případně zda má být již uložené správní vyhoštění provedeno, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci správního vyhoštění z území České republiky. Při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 větu první zákona o pobytu cizinců), a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů, které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
33. Soud zdůrazňuje, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. správní soudy rozhodují podle skutkového a správního stavu, který tu byl v době rozhodnutí. V době zajištění žalobce byla pravomocná a vykonatelná dvě rozhodnutí (ze dne 9. 9. 2022, č. j. KRPU-166304-26/ČJ-2022-040022-SV-CV, a ze dne 17. 1. 2023, č. j. CPR-40668-22/ČJ-2022-931200-SV), kterými mu bylo uloženo správním vyhoštěním a stanovena doba k opuštění území. Tato rozhodnutí však žalobce nerespektoval a pobýval na území České republiky nelegálně. Současně bylo zjištěno, že je žalobce evidován v Schengenském informačním systému jako nežádoucí osoba. Byly tedy naplněny důvody podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců k tomu, aby byl zajištěn za účelem vyhoštění z území České republiky, resp. z území členských států Evropské unie.
34. Soud konstatuje, že žalobce v rámci správního řízení vypověděl, že je otcem nezletilé E. M., ovšem tuto skutečnost sdělil až v okamžiku, kdy byl zajištěn. Tuto skutečnost uvedl prvně a před svým zajištěním nečinil žádné kroky k tomu, aby zneplatnil jemu uložená správní vyhoštění. Žalobce rovněž není uveden v rodném listě nezletilé E. M. a v rámci výpovědi dne 6. 12. 2023 ani neuvedl správné její datum narození, kdy uvedl datum X, přičemž dle rodného listu se nezletilá narodila X. Tvrzení žalobce o společném soužití s matkou nezletilé taktéž byla neurčitá a nepřiliš přesvědčivá, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobce se dle své výpovědi v okamžiku narození nezletilé nacházel v Itálii, kde pobýval po dobu 5 až 6 měsíců, tedy v době, kdy byla jeho údajná družka těhotná. Soud rovněž poukazuje na skutečnost, že v rámci výpovědi žalobce a svědkyně uskutečněných během jednání soudu se Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

objevily určité nejasnosti o péči o nezletilou např. co se týče barvy kočárku, které jsou těžko pochopitelné v případě, že by se žalobce skutečně podílel na výchově nezletilé.

35. Na tom nic nemůže změnit ani prohlášení k narození dítěte, které předložila svědkyně, neboť na něm není uvedeno žádné datum jeho vyhotovení. Za zarážející soud považuje rovněž skutečnost, že na prohlášení je uveden podpis otce, tj. žalobce, který však dle jeho sdělení v rámci správního řízení v době narození nezletilé nebyl přítomen na území České republiky, ale nacházel se v Itálii podobu 5 až 6 měsíců před porodem.
36. Na základě těchto skutečností soud dospěl k závěru, že v době, kdy bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí nebylo postaveno najisto, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, tedy že je otcem dítěte, který o něj skutečně pečuje. K pochybnosti správních orgánů mohla přispět i skutečnost, že na adrese pobytu matky dítěte je stále evidován otec jejího prvního dítěte, kterému za účelem soužití s rodinou byl udělen trvalý pobyt. Z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, které se vydává ve lhůtě v řádu hodin, nebylo postaveno najisto, že žalobce je skutečně otcem, který pečuje o nezletilou, a proto existovala alespoň teoretická možnost, že skutečně bude možné provést pravomocná a vykonatelná správní vyhoštění na základě kterých byl žalobce zajištěn.
37. Za této situace je dle soudu zřejmé, že žalovaná zcela správně vyhodnotila, že existuje reálný předpoklad uskutečnění správního vyhoštění žalobce, který byl za tímto účelem napadeným rozhodnutím zajištěn. S přihlédnutím k předběžnému charakteru rozhodnutí o zajištění a shora uvedeným specifikům tohoto řízení soud též shledal, že žalovaná dostatečně odůvodnila, proč správní vyhoštění žalobce pokládá za reálné. Požadavky citované judikatury tak byly naplněny. Předmětná námitka proto není důvodná.
38. Jak již soud výše uvedl, lhůta pro vydání rozhodnutí o zajištění je velice krátká a žalovaná tak za dané skutkové situace (žalobce pobýval na území České republiky nelegálně, byla mu uložena dvě správní vyhoštění společně s povinnostmi opustit území členských států Evropské unie, která nerespektoval, není uveden v rodném listě jeho údajné dcery a v době jejího narození pobýval na území Itálie, kde strávil 5 až 6 měsíců) mohla mít za to, že alespoň potenciálně jsou správní vyhoštění realizovatelná. Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, neboť si žalovaná obstarala dostatek relevantních podkladů, které následně náležitě vyhodnotila.
39. K žalobcem namítané nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života soud s ohledem na výše uvedené rovněž konstatuje, že z podkladů obsažených ve správním spise, a především z informací poskytnutých samotným žalobcem dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění žalobce z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého a rodinného života není nepřiměřené.
40. Soud v této souvislosti podotýká, že podle § 126 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie po celou dobu zajištění povinna zkoumat, zda trvají důvody zajištění. Proto pokud se po dobu zajištění prokáže, že žalobce je otcem dítěte, o které skutečně pečuje, tak v tu chvíli nastane důvod pro ukončení zajištění, protože bude prokázáno, že v případě žalobce se jedná o rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.
41. Žalobce v žalobě rovněž namítal, že žalovaná si musela být vědoma toho, že s ohledem na § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců existuje možnost, že realizace jeho vyhoštění nebude možná. Soud konstatuje, že žádost o zrušení rozhodnutí o udělení správního vyhoštění dle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců podal žalobce až dne 3. 1. 2024, tedy ve stejný den, kdy byla podána žaloba proti
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí o zajištění. Při vydání napadeného rozhodnutí tedy žalovaná nebyla povinna zkoumat, zda žalobci uložená pravomocná a vykonatelná rozhodnutí o správním vyhoštění nemohou být v budoucnu zrušena (na základě řízení zahajovaného na žádost) za situace, kdy žádost o jejich zrušení žalobce podal až po vydání napadeného rozhodnutí o zajištění.

42. Žalobce dále namítal, že se žalovaná dostatečně nezabývala použitím některým ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území. K tomu soud uvádí, že žalovaná se otázkami, zda lze žalobci uložit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zabývala na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí a dospěla k závěru, že uložení těchto opatření není dostačující, neboť je zde nebezpečí, že by žalobce mohl ztěžovat nebo mařit správní vyhoštění. Žalovaná v rozhodnutí poznamenala, že o neuložení zvláštních opatření rozhodla zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů České republiky. Dále uvedla, že žalobci již byla správními orgány dvakrát stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie. Dodala, že žalobce sám uvedl, že věděl, že mu na území České republiky bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území států Evropské unie, které mu stanovilo povinnost opustit jejich území a dále dobu, po kterou mu je zakázán vstup na území členských států, přesto však neprojevil snahu dobrovolně vycestovat. Dle žalované dal žalobce svým chováním jednoznačně najevo, že nehodlá dodržovat platné právní předpisy a uložené povinnosti. Byla mu dána možnost splnit povinnost jemu uloženou dobrovolně, což však žalobce nerespektoval a dále pobýval na území České republiky. Žalovaná rovněž uvedla, že žalobce na území České republiky nemá hlášené bydliště ani adresu trvalého pobytu a policii neoznámil adresu místa pobytu. Taktéž nemá dostatek financí na složení finanční záruky. Žalovaná se tedy možností užití zvláštních opatření za účelem vycestování podle názoru soudu zabývala dostatečně a v tomto ohledu soud rozhodnutí žalované považuje za přezkoumatelné.
43. Soud se zároveň shoduje se žalovanou v tom, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by v žalobcově případě bylo nedostatečné a neúčelné, neboť žalobcovo dosavadní jednání vzbuzuje zásadní pochybnosti o tom, že by dodržel podmínky zvláštním opatřením za účelem vycestování stanovené. Soud v tomto ohledu považuje za zásadní, že žalobci byla uložena dvě již pravomocná a vykonatelná rozhodnutí o právním vyhoštění, přičemž žalobce obě tato rozhodnutí vědomě nerespektoval a území členských států Evropské unie neopustil. Jednání žalobce nasvědčuje tomu, že skutečně nerespektuje právní předpisy členských států Evropské unie (včetně České republiky) týkající se podmínek vstupu na území a pobytu na něm a že je za účelem dosažení svého cíle, tj. nadále zůstat na území členských států Evropské unie, ochoten porušovat právní předpisy. Za těchto okolností podle názoru soudu nepředstavují zvláštní opatření za účelem vycestování dostatečnou záruku toho, že by žalobce spolupracoval s policejními orgány při realizaci správního vyhoštění. Naopak existuje významné riziko, že by žalobce nadále setrval na území České republiky či jiných členských států Evropské unie, čímž by zmařil nebo ztížil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud proto dospěl k závěru, že užití některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo v žalobcově případě na místě. Předmětná námitka tudíž není důvodná.
44. Soud rovněž nepřisvědčil námitce, dle které žalovaná nezákonně aplikovala § 124b zákona o pobytu cizinců, neboť napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) zákona o pobytu cizinců a nikoli dle § 124b zákona o pobytu cizinců. Z tohoto důvodu soud tuto námitku považuje za nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

45. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. ledna 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.